

13η Κυριακή Ματθαίου

(Ματθ. 21, 33 – 42)

3 Σεπτεμβρίου 2017

«...δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν καί
κατάσχωμεν τήν κληρονομίαν αὐτοῦ»

Μόνον ἐγκληματικά μυαλά θά μπορούσαν νά σκεφτοῦν καί νά σχεδιάσουν κάτι τόσο φοβερό, σάν αὐτό πού ἔβαλαν μέ τό μυαλό τους καί ἐκτέλεσαν οἱ κακοί γεωργοί τῆς σημερινῆς παραβολῆς. Τοποθετήθηκαν ἀπλῶς ὡς ἐργάτες καί διαχειριστές ξένης περιουσίας, ἐκεῖνοι ὅμως, ὄχι μόνον ἐπιθυμοῦν νά τήν κάνουν δική τους, ἀλλά, γιά νά τό πετύχουν, σκοτώνουν καί τόν φυσικό κληρονόμο τοῦ ἰδιοκτήτη. Ἡ κληρονομιά πού ἐπιθυμοῦν αὐτοί οἱ κακοί γεωργοί εἶναι ἡ πνευματική παρακαταθήκη τοῦ Θεοῦ, τά δῶρα πού ἀφειδῶς σκόρπισε στό ἀμπέλι Του. Τό ἀμπέλι αὐτό εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τό Ἱερό Εὐαγγέλιο, τό θεϊκό θέλημα. Οἱ γεωργοί ποιοί εἶναι; Ἐδῶ θέλει προσοχή στό τί ἀπάντηση θά δώσουμε στό ἐρώτημα. Μέ μία πρόχειρη ἀνάγνωση μπορούμε νά ποῦμε πῶς εἶναι οἱ πνευματικοί ταγοί, οἱ πνευματικοί ἡγέτες τῆς κάθε ἐποχῆς καί κοινωνίας. Μάλιστα κακοί γεωργοί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ πνευματικοί

ήγέτες πού, αντί νά θυσιάζονται και νά κουράζονται γιά τό λαό πού τάχθηκαν νά ύπηρετήσουν, εκείνοι έκμεταλλεύονται τή θέση τους και τό πνευματικό τους αξίωμα, γιά νά καρπωθοῦν ύλικές, εφήμερες, πρόσκαιρες και φτηνές απολαβές. Μέ μία προσεκτικότερη μελέτη, όμως, μπορούμε νά ποῦμε πώς κακοί εργάτες εἶναι ὅλοι οἱ αποδέκτες τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὅλοι οἱ πιστοί πού δέν διαχειρίζονται σωστά τό θησαυρό τῆς πίστεως και πού θέλουν νά ζήσουν μ' αὐτόν τό θησαυρό μόνον στό σημείο πού τούς συμφέρει και νά διαμορφώσουν τήν ὑπόλοιπη ζωή τους κατά τόν ἐγωισμό τους. Ἄρα κακοί γεωργοί, ἄν δέν εἴμαστε ἤδη, κινδυνεύουμε νά γίνουμε ὅλοι μας. Μάλιστα τόσο κακοί, ὥστε νά ποῦμε κι ἐμεῖς: «...δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν και κατάσχωμεν τήν κληρονομίαν αὐτοῦ».

Κινδυνεύει λοιπόν ὁ Χριστός κι ἀπό μᾶς; Ὁχι βεβαίως ἐξωτερικά. Ἀλλά, σύμφωνα μέ τήν παραβολή τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ κατάφεραν νά Τόν σκοτώσουν εκείνοι οἱ κακοί γεωργοί, ἄν εἴμαστε κι ἐμεῖς τέτοιοι, μπορούμε νά καταφέρουμε τό ἴδιο. Ἐσωτερικά μέσα μας εἶναι δυνατόν νά φονεύσουμε τό Χριστό και νά ζήσουμε μία ζωή χωρίς Ἐκεῖνον, ἀκόμη και ἄν ζοῦμε στό ὄνομά Του. Μπορούμε νά σκοτώσουμε τό Χριστό και νά ζήσουμε μέ κάποιον ἄλλο δημιουργημένο ἀπό μᾶς, κομμένο και ραμμένο στά δικά μας μέτρα και σταθμά. Οἱ φονικές χειρονομίες ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἄγνοια και ἡ λησμοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἄγνοια τοῦ Θεοῦ σκοτώνει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα μας, ιδιαίτερα μάλιστα ὅταν ἡ ἄγνοια εἶναι ἠθελημέ-

νη και συνειδητή. Ένα άγνωστο πρόσωπο είναι ένα νεκρό πρόσωπο. Τα πρόσωπα που δεν θέλουμε να γνωρίσουμε δεν υπάρχουν για μας. Δεν μας επηρεάζουν, δεν μας αλλάζουν, δεν μας άφοροῦν. Τα πρόσωπα που άγνοοῦμε είναι για μας νεκρά και άδιάφορα. Μπορεί να ξέρουμε για τήν ὕπαρξή τους, αλλά, άφοῦ δεν μας ενδιαφέρει να τά γνωρίσουμε, δεν ζωντανεύουν αὐτά τά πρόσωπα για μας ποτέ. Έτσι γίνεται και μέ τό Χριστό. Μπορεί να γνωρίζουμε ὅτι ὕπαρχει. Ἄν δεν ενδιαφερθοῦμε να γνωριστοῦμε μαζί Του προσωπικά, θά μείνει για μας ένα πρόσωπο άγνωστο και στήν πραγματικότητα νεκρό. Ἡ γνωριμία μέ τό Χριστό ἐπιτυγχάνεται μέσα ἀπό τή συνομιλία μαζί Του και μέσα ἀπό τήν ἔνωσή μας μέ τό πανάγιο πρόσωπό Του. Ἡ συνομιλία μέ τό Χριστό είναι ἡ προσευχή και ἡ ἔνωση μαζί Του, είναι τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ λησμοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἐπίσης, Τόν φονεύει μέσα στήν ψυχή μας και Τόν ἐξαφανίζει σιγά σιγά ἀπό τή ζωή μας. Χωρίς να τό καταλάβουμε πολλές φορές βάζουμε τό Θεό στό περιθώριο. Γίνεται ὁ Χριστός ένα πρόσωπο στίς ὑποσημειώσεις τῆς καθημερινότητάς μας. Μία παραπομπή στά ἀζήτητα κεφάλαια τῆς ζωῆς μας. Ένα πρόσωπο συμπαθές, αλλά ἀπόμακρο. Μάθαμε κάποτε λίγα πράγματα γι' Αὐτόν, αλλά δεν ἐπιθυμοῦμε να μάθουμε Αὐτόν τόν ἴδιο. Τόν θυμόμαστε σέ κάποια δυσκολία, στήν ἀρρώστια, στόν πειρασμό, στόν πόνο. Τόν λησμονοῦμε, ὅμως, μετά. Μποροῦμε να ζοῦμε και χωρίς Ἐκεῖνον. Ὁ Χριστός δεν είναι ζωντανός κάθε δευτερόλεπτο που περνάει για μας. Είναι ένα ξύλινο

πρόσωπο, σάν τίσ ξύλινες εικόνες πού Τόν εικονίζουν καί τίσ προσκυνᾶμε ἄραιά καί ποῦ. Ἐνα ξύλινο πρόσωπο κλεισμένο σ' ἓνα ξύλινο κουτί, πού τό βάζουμε στά πιό ψηλά ράφια μαζί μέ τά ὑπόλοιπα ἄχρηστα καί ἀζήτητα. Ὁ Χριστός γίνεται μία μούμια τοῦ παρελθόντος, σκονισμένη, νεκρή, παλιομοδίτικη, ξεπερασμένη. Μία μούμια, πού πολλές φορές μπορεῖ νά προκαλεῖ φόβο καί ἀποστροφή.

Ἄν ὅμως γνωρίσουμε τό Χριστό ἀληθινά, ἄν Τόν βάλουμε στή σκέψη καί στήν προσευχή μας ὅσο γίνεται πιό συχνά, εἰ δυνατόν καί ἀδιάκοπα, ἄν Τόν ἀγαπήσουμε παράφορα, ὅπως μᾶς ἀγαπάει κι Ἐκεῖνος, ἄν ἀφεθοῦμε σέ μία ἔνωση μαζί Του, τότε θά γίνει ὁ θησαυρός μας! Θά ζωντανέψει μέσα μας. Θά φέρει στήν ὑπαρξή μας τήν ἀληθινή ζωή, γιατί ὁ Ἰδιος εἶναι ἡ Ζωή. Μήν ἀποκτείνουμε σάν τούς κακούς γεωργούς τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἄγνοια καί τή λησμοσύνη. Ἄν θέλουμε πραγματικά νά γίνουμε κληρονόμοι τῆς δικῆς Του περιουσίας καί Βασιλείας, ἄς γίνουμε φίλοι του, ἀδελφια Του καί παιδιά Του. Ἄς γινόμαστε ἓνα μ' Ἐκεῖνον πού ἔγινε ἓνα μ' ἐμᾶς. Ἄς Τόν ποθοῦμε καί ἄς Τόν ψάχνουμε, διότι τότε θά κληρονομήσουμε τήν ἀδιάσπαστη σχέση μαζί Του, πού αὐτή εἶναι ἡ Σωτηρία, ἡ Λύτρωση καί ὁ Παράδεισος. Ὡς συγκληρονόμοι Χριστοῦ θά ἀπολαύσουμε αὐτή τήν ἀναφαίρετη κληρονομία, πού ἐτοιμάστηκε γιά μᾶς ἀπό τήν ἀγάπη Του.

Ἀμήν.